

8 במאי 2008, 6:52

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

לקחת פסק זמן כדי לחשוב...פורסם ב17 באפריל 2008, 5:38 [בכללי](#)

אנשים שואלים אותי: "אז מה את עושה כל היום?"
ואני מוצאת את עצמי מושכת כתף, באמת מה אני עושה כל היום?

אני חושבת שבעיקר כלום. כלומר שום דבר תכליתי. מעבר לספירת הזמן לאחור. קיבלתי לגיטימציה להיות בבית. לעבוד לא הרשו לי. בשלב מסויים התקשתי לנהוג (מכל מיני סיבות). ואז מצאתי לעצמי "סוג של..". תחביבים ומעשים לא שיגרתיים בעליל בחיי.

והכל בגלים. עולים וממצים.

למשל היה לו"ג הפימו או החימר הפולימרי. "נפתח בפני עולם קליידוסקופי קסום. הכנתי כמה גלילים. ועוד כמה דברים אחרים. ומיציתי.

אה כן, הייתה גם תקופת הסלסלה. נרשמתי לחוג קליעת סלים. שתי וערב, ערב ושתי. תה תפוחים, ושתי וערב. הבנתי את הרעיון. שבת עם סלסלה לביתי. ומיציתי.

הייתה גם תקופת טרוף הספרים (זוכרים את המבצע הזה "אבא במאה?" ואת זה של 1+1 ואת זה שאין שום מבצע...)

אז אני הייתי שם.. בכלום. קוראת מכל וכל. נשאבת לעולמות אחרים. עכשיו אתם בוודאי חושבים שאני בחורה נאורה/משכילה החותרת לאמת הפנימית. אז זהו שלא...

רוב הספרים שקראתי היו דגם משופר של "רומנים למשרתות". לעיתים לא זכרתי בסופם איפה הם התחילו. ולמה הם נגמרו. היו גם כמה איכותיים יותר (זאת אומר להגנתי..). וגם תקופה זו מוצתה וחלפה לבלי שוב...

אה.. דווקא היה תחביב שהתמדתי בו לאורך חצי שנה. בכל יום שני (יום לפני הטיפולים) הקפדתי לרכוש את עיתון הנשים "לאישה". עינתי בו בכובד ראש היותר ממתאים. התייחסתי אליו בכבוד. קראתי אפילו את דבר העורכת. ואת המכתבים למערכת...אך ביום שלישי האחרון נפל בינינו דבר. (לא העיתון...) לא הצלחתי אפילו לעיין במדור העיצות המועילות. לא לקרא את הרהורי העורכת, ואף לא להציץ למכתבים למערכת. גם מ"לאישה" נפרדתי. (ותבינו, עוד מגליון החג המלכותי). ושוב אולי אוכל לכנות את העיתון בשם "לטיפשה" בהתנשאות מה?

מה עוד עשיתי בתקופה הזו? הזמנתי טכנאי של יס מקס. ואני מקליטה להנאתי תוכניות. רק שוכחת פרט שולי, קטן ומשמעותי: לצפות בהן.

כפי שאתם רואים שנת הסרטן מאפשרת לי התעסקות בזוטות החיים. יש לי לגיטימציה לעשות הכל העיקר שאמשיך לחייך.

ועכשיו... כשאוטטו חוזרת לשיגרה מסויימת. פג הקסם. !!!

לאורך כל התקופה רציתי להעלות את החוויות שלי על הכתב ולא יכולתי לעשות זאת. (או לא רציתי).

ופתאום, (באמת לא יודעת איך) פתחתי את הבלוג הזה. (אני שהתמודדות עם מחשב קשה לי כחציית ים סוף - אם נשתמש בדימוי השייך לימים אלו...) מצאתי את עצמי חושפת בפני אנשים מוכרים ויומיומיים. ובפני אנשים וירטואלים שאיני מכירה. את חיי. את הקרביים שלי ללא כל קושי.

והכתיבה הזו מאלצת אותי להתמודד. עכשיו, אני מרגישה צורך לנקות מבפנים. לעבד את החוויה.

אני מודה לכל מי שמגיב אלי. לכל מי ששולח לי מסרים אישיים, מיילים או דואג לטלפן. אין לכם מה לדאוג לי!!!

אני חושבת שזהו תהליך בריא. ממנו אצא שונה. וממנו אחזור לעצמי. עם התובנות שלי.

למדתי בחיי. ולא ברמת האמירה בלבד. שמכל הקשיים שעברתי גם מאד צמחתי. והתפתחתי. ולכן, אני מחכה דווקא בהתרגשות "לנקות מבפנים", לעבד, לבדוק.

אל תפסיקו להגיב אלי. אני לא יורדת למחתרת. תגובותיכם מחזקות ומעצימות אותי. ואני זקוקה להן.

אז שיהיה לכולם יום נפלא. נשאר לי עוד קצת פימו...קצת חרוזים....נצרים.....עיתון "לאישה" אחרון...

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון\(\)](#)